

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/717/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában – *dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó* alkotmánybíró különvéleményével – meghozta a következő

határozatot:

Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy a Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.20.491/2024/3. számú végzése alaptörvény-ellenes, ezért azt megsemmisíti.

Indokolás

I.

- [1] 1. A személyesen eljáró indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése, valamint 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában a Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.20.491/2024/3. számú végzése (a továbbiakban: az Ítéltábla végzése), valamint a Kúria Pfv.III.20.299/2025/2. számú végzése (a továbbiakban: a Kúria végzése) alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte.
- [2] 2. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy a rendelkezésre álló iratok alapján az alábbiak szerint foglalható össze.
- [3] 2.1. Az alapügy perújított felperese (a továbbiakban: másik fél) kérelmére 2015. október 1-jén közjegyző fizetési meghagyást bocsátott ki a perújító alperes indítványozóval szemben, aki akkoriban bíró volt. A közjegyző, miután a tértivevény „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza, 2015. november 15. napjában állapította meg a jogerőre emelkedés napját. Az indítványozó azonban csak 2016. szeptember 22-én értesült az ellene folyó eljárásról. Ezt követően 2016. szeptember 27-én a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmet terjesztett elő, amelyet a közjegyző elutasított. E döntést a Budapest Környéki Törvényszék 2017. március 27-én kelt végzésével helybenhagyta.
- [4] 2.2. Ezt követően az indítványozó 2017. április 5-én perújítási kérelmet terjesztett elő. Előadta, hogy a perújításnak a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a

továbbiakban: régi Pp.) 261. § (1) bekezdésében rögzített 6 hónapos szubjektív határideje – amelyet a megtámadott ítélet jogerőre emelkedésétől, ha pedig a perújítás okáról a fél csak később szerzett tudomást, vagy csak később jutott abba a helyzetbe, hogy perújítással élhessen, ettől az időponttól kell számítani – 2017. március 27-étől számítandó, mivel bízott abban, hogy a hamis címre kézbesített fizetési meghagyásnak nem lehet jogkövetkezménye, így csak akkor jutott abba a helyzetbe, hogy perújítással éljen. Az első fokon eljáró Szentendrei Járásbíróság a perújítási kérelemnek helyt adott, a fizetési meghagyást hatályon kívül helyezte. E döntést a Budapest Környéki Törvényszék 2022. február 16-án lényeges eljárási szabálysértésre hivatkozva hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására utasította. A Szentendrei Járásbíróság azonban hatáskörének hiányában a pert a Budapest Környéki Törvényszékre áttette. A Budapest Környéki Törvényszék a perújítási kérelmet alaposnak találta, a fizetési meghagyást hatályon kívül helyezte, a másik fél keresetét pedig elutasította. Ítéletében megállapította, hogy a szubjektív határidőt 2017. március 27-től kell számítani. A Budapest Környéki Törvényszék szerint ugyanis az indítványozó által a perújítás előtt igénybe vett jogorvoslat olyan rendes jogorvoslat, aminek az eredménye a fizetési meghagyás hatályon kívül helyezése és az eljárás perré alakulása is lehetett volna. Ez a rendes jogorvoslat megelőzte a csak szűkkörű rendkívüli jogorvoslatot.

- [5] 2.3. A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Törvényszék ítéletét hatályon kívül helyezte, és a perújítási kérelmet mint érdemi tárgyalásra alkalmatlant elutasította. Az Ítéltábla végzése szerint a 6 hónapos szubjektív határidőt 2026. szeptember 22-től kell számítani, ezért elkésett a perújítási kérelem. Ennek okaként az Ítéltábla kifejtette, hogy az indítványozó a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmét az erre a régi Pp. 99/A. § (1) bekezdésében előírt hat hónapos objektív határidőn túl nyújtotta be. Az Ítéltábla szerint a jogi végzettséggel rendelkező indítványozónak már a kérelem benyújtásakor tudnia kellett annak elkésettségéről, valamint emiatt nyilvánvaló sikertelenségéről. Tekintettel arra, hogy az indítványozó jogsérelmének orvoslására alkalmatlan eszközt választott, így indokolatlanul várakozott a jogerős határozat meghozataláig a perújítás iránti kérelmével, az Ítéltábla szerint egyéb okból történő elutasítás esetén is felróhatóságon kívüli körülménynek lenne tekintendő ezen eljárás igénybevétele. Az Ítéltábla szerint a kézbesítési vélelem tárgyában hozott jogerős határozat nem akadályozta a perújítási kérelem benyújtását, különös tekintettel arra, hogy a közjegyző e körben meghozott döntése indokolásában rámutatott az elkésettségre.
- [6] 2.4. Az indítványozó az alkotmányjogi panasz mellett felülvizsgálati kérelemmel is élt a döntés ellen. A Kúria ezt hivatalból elutasította, mivel a támadott döntés ellen nem volt helye felülvizsgálatnak.

- [7] 3. Az indítványozó ezt követően nyújtotta be az Alkotmánybírósághoz alkotmányjogi panaszát. Hiánypótlási felhívás nyomán kiegészített indítványában az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének, XV. cikk (1) és (2) bekezdéseinek, 28. cikkének, valamint a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseinek sérelmére történő hivatkozással kérte az Ítéltábla végzésének megsemmisítését. Emellett a Kúria végzésének megszületését követően már benyújtott indítványát arra is kiterjesztette.
- [8] Az Abtv. 27. § szerinti panaszának vonatkozásában a következőket adta elő.
- [9] Az indítványozó álláspontja szerint az Ítéltábla végzésének azon megállapítása, amely arra alapozza kérelme elkesztettségét, hogy végzettsége miatt előre tudnia kellett volna, hogy a közjegyzői döntéssel szembeni jogorvoslat sikertelen lesz, arra vezet, hogy a jogorvoslat csak a nem jogvégzettekkel illeti meg, a jogvégzettekkel csak abban a körben, ha sikeres a jogorvoslat, a nyilvánvalóan sikertelenekeket be sem szabad nyújtani. Mindemellett a régi Pp. 99/A. § (2) bekezdése („Ha a kézbesítési vélelem beállta az eljárást megindító irat kézbesítéséhez kapcsolódik, a fél a kérelmet az eljárás folyamatban léte alatt a kézbesítési vélelem beálltáról való tudomásszerzésétől számított tizenöt napon belül terjesztheti elő.”), a jogszabály célja, valamint az általa ismert bírói gyakorlat alapján az Ítéltábla megállapításával szemben nem egyértelmű a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelem alaptalansága, így sikertelensége sem. Emellett okszerűnek tekinthette az ellentmondási lehetőség megnyíltát is. Ezek alapján a bíróság jogértelemzése sérti a jogbiztonság elvét, az Alaptörvény XV. cikkében rögzített törvény előtti egyenlőséget, mivel iskolai végzettsége, azaz a XV. cikk (2) bekezdése szerinti „egyéb helyzet” alapján különbözteti meg, valamint a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot, továbbá a jogorvoslathoz való jogot.
- [10] Az indítványozó kijelenti továbbá, hogy az Ítéltábla végzése nem felel meg sem a józan észnek, sem az erkölcsös és gazdaságos célnak, így pedig sérül az Alaptörvény 28. cikke.
- [11] Az indítványozó szerint az Ítéltábla végzésének érintetlenül hagyása azt eredményezné, hogy bűncselekmény útján létrejött és jogerőre emelkedett fizetési meghagyás alapján lehetne vele szemben egy minden alapot nélkülöző követelés szerint eljárni.
- [12] Az indítványozó szerint a Kúria végzése helytelen, mert az Ítéltábla végzése az ügy érdemében hozott döntésnek minősül.
- [13] Az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti panaszának vonatkozásában az indítványozó előadta, hogy a kézbesítés szabályai nem egyértelműek, ami esetében a jogorvoslathoz való jog sérelméhez vezetett.

II.

- [14] 1. Az Alaptörvény indítvánnyal érintett rendelkezései:

„B) cikk (1) Magyarország független, demokratikus jogállam.”

„XV. cikk (1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.”

„XXVIII. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

[...]

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

„28. cikk A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuláját, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

[15] 2. A régi Pp. ügy elbírálása szempontjából releváns rendelkezései:

„99/A. § (1) A 99. § (2) bekezdésben szabályozott kézbesítési vélelem megdöntése iránt – a (3) bekezdésben meghatározott okokból – a címzett mint kérelmező a kézbesítési vélelem beálltáról való tudomásszerzésétől számított tizenöt napon belül terjeszthet elő kérelmet annál a bíróságnál, amelynek eljárása alatt a kézbesítés történt. A kérelem benyújtásának a kézbesítési vélelem beállta napjától számított hat hónap elteltével – a (2) bekezdésben, illetve a 99/B. §-ban foglalt kivétellel – nincs helye. E határidő elmulasztása miatt igazolással élni nem lehet.

(2) Ha a kézbesítési vélelem beállta az eljárást megindító irat kézbesítéséhez kapcsolódik, a fél a kérelmet az eljárás folyamatban léte alatt a kézbesítési vélelem beálltáról való tudomásszerzésétől számított tizenöt napon belül terjesztheti elő.”

„261. § (1) A perújítási kérelem előterjesztésének határideje hat hónap; ezt a határidőt a megtámadott ítélet jogerőre emelkedésétől, ha pedig a perújítás okáról a fél csak később szerzett tudomást, vagy csak később jutott abba a helyzetbe, hogy perújítással élhessen, ettől az időponttól kell számítani. A tudomásszerzés időpontját elegendő valószínűvé tenni.”

III.

- [16] 1. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján megvizsgálva a befogadhatóság feltételeit a jelen ügyben az alábbiakat lehetett megállapítani.
- [17] Ha az indítványozó egyetlen beadványban egyaránt támad jogszabályi rendelkezést és bírói döntést is, esetleg ezek közül többet is, akkor panaszának valamennyi jogszabályi rendelkezés, illetve bírói döntés vonatkozásában, külön-külön ki kell elégítenie a törvényben meghatározott követelményeket {3193/2016. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [15]; 3150/2025. (V. 15.) AB végzés, Indokolás [35]}.
- [18] 2. Az indítványt az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidőn belül nyújtották be.
- [19] 3. Az Abtv. 52. § (1b) bekezdése értelmében az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. A kérelem akkor határozott, ha megfelel az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *a)–f)* pontjaiban foglalt kritériumoknak.
- [20] 3.1. Az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasz nem felel meg a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdés *c)* pontjában foglalt feltételének, mivel nem jelöli meg az Alkotmánybíróság által vizsgálandó jogszabályi rendelkezést, csupán a kézbesítés szabályaira vonatkozó jogszabályok harmonizációját kéri, konkrét jogszabály megjelölése nélkül. Az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasz így érdemben nem vizsgálható.
- [21] 3.2. Az Abtv. 27. § szerinti alkotmányjogi panasz megfelel az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében foglalt feltételeknek. Megjelöli azt a törvényi rendelkezést, az Abtv. 27. §-át, amely az Alkotmánybíróság hatáskörét és az indítványozó jogosultságát megalapozza [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *a)* pont]. Megjelöli az eljárás megindításának indokait, és az Alaptörvényben biztosított jogok – XV. cikk (1)-(2) bekezdés, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdés – sérelmének lényegét [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* pont]. Megjelöli az Alkotmánybíróság által vizsgálandó bírói döntéseket, azaz a Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.20.491/2024/3. számú végzését, valamint a Kúria Pfv.III.20.299/2025/2. számú végzését [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *c)* pont]. Az Ítéltábla végzése tekintetében megjelöli az Alaptörvény megsértett rendelkezéseit [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *d)* pont]. A Kúria végzése kapcsán azonban nem jelöli meg az Alaptörvény megsértett rendelkezéseit, így az indítvány ezen eleme nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *d)* pontjában rögzített követelménynek, ezért érdemben nem vizsgálható. Az Alaptörvény XV. cikk (1)–(2) bekezdése és XXVIII. cikk (7) bekezdése tekintetében tartalmaz az indítvány indokolást arra nézve, hogy a Fővárosi Ítéltábla döntése miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *e)* pont]. Ugyanakkor az indítványozó a XXVIII. cikk (1) bekezdése tekintetében nem támasztotta alá alkotmányjogilag értékelhető indokolással, hogy miért sérült e rendelkezés. Ez alapján ezen indítványi elem nem felel meg az Abtv. 52. § (1b)

bekezdés e) pontja előírásainak. Az indítvány tartalmaz kifejezett kérelmet a támadott bírói döntés megsemmisítésére [Abtv. 52. § (1b) bekezdés f) pont].

- [22] 4. Az indítvány továbbá megfelel annak a feltételnek, mely szerint az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva [Abtv. 27. § (1) bekezdés b) pont]. Az indítványozó – mint az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy perújító alperese – jogosultnak és érintettnek tekinthető [Abtv. 51. § (1) bekezdés, Abtv. 27. §].
- [23] Az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontja szerint alkotmányjogi panaszt csak Alaptörvényben biztosított jog sérelmére lehet alapítani. Az indítványozó hivatkozott a B) cikk (1) bekezdéséből következő jogbiztonság sérelmére is, azonban a B) cikk (1) bekezdésére az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint csak a kellő felkészülési idő hiányával, illetve a visszaható hatályú jogalkotás és jogalkalmazás tilalmával összefüggésben alapítható alkotmányjogi panasz {lásd például: 3045/2022. (I. 31.) AB végzés, Indokolás [12]}, ami jelen ügyben nem teljesült. Továbbá az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint nem minősül Alaptörvényben biztosított jognak önállóan az indítványozó által szintén hivatkozott 28. cikk sem {lásd például: 3004/2021. (I. 14.) AB végzés, Indokolás [24]}. Mindezek alapján ezen indítványi elemek nem felelnek meg az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontjának, így érdemben nem vizsgálhatók.
- [24] 5. Az Abtv. 29. §-a alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {erről elsőként lásd: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.
- [25] A vizsgált esetben a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét veti fel, hogy az Ítéletábla döntését a hátrányos megkülönböztetés tilalmának, illetve a jogorvoslatihoz való jognak megfelelő jogértelmezés alapján hozta-e meg, figyelemmel arra, hogy az indítványozó a sérelmezett jogértelmezéssel alátámasztott döntés következtében kérelme érdemi elbírálásának lehetőségétől esett el.
- [26] 6. Az Alkotmánybíróság az Ügyrend 31. § (6) bekezdése alapján külön befogadási eljárás lefolytatása nélkül érdemben bírálta el az ügyet.

IV.

- [27] Az alkotmányjogi panasz az alábbiak szerint megalapozott.
- [28] 1. Az Alkotmánybíróság az indítvány érdemi vizsgálata során először a XV. cikk (1) és (2) bekezdése állított sérelmét vizsgálta meg.

- [29] 1.1. Ahogy azt az Alkotmánybíróság korábbi határozataiban is kifejtette, „következetes gyakorlata szerint az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz eljárásokban is vizsgálható az Alaptörvény XV. cikkének sérelme. Az Alaptörvény XV. cikke (1) és (2) bekezdéseinek az értelmezett tartalma ugyanis nemcsak a jogszabályokra irányadó alaptörvény-ellenességük vizsgálatakor, hanem a bírói döntésekben megjelenő jogszabály-értelmezésre is, a jogszabályok normatartalmának meghatározása során, a jogszabály konkrét tényállásra vonatkoztatásánál {elsőként: 9/2016. (IV. 6.) AB határozat, Indokolás [26]; ennek nyomán az újabb gyakorlatból: 3280/2017. (XI. 2.) AB határozat, Indokolás [26]; 2/2018. (IV. 6.) AB határozat, Indokolás [46]; 3031/2019. (II. 13.) AB határozat, Indokolás [28]; 3294/2019. (XI. 18.) AB határozat, Indokolás [58]; 3002/2021. (I. 14.) AB határozat, Indokolás [60]; 12/2021. (IV. 14.) AB határozat, Indokolás [59]; 3453/2021. (XI. 3.) AB határozat, Indokolás [30]}” {3104/2023. (III. 14.) AB határozat, Indokolás [45]}.
- [30] A jelen ügyben támadott bírói döntés is vizsgálható tehát az Alaptörvény XV. cikkével kapcsolatos alkotmányos szempontrendszer mentén.
- [31] 1.2. Ennek keretében az Alkotmánybíróságnak mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az indítványozó által állított hátrányos megkülönböztetés a XV. cikk (1) bekezdése (törvény előtti egyenlőség) vagy (2) bekezdése hatálya alá tartozik-e. Az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése az alapvető jogok körében és védett tulajdonság tekintetében tett megkülönböztetéseket tiltja {30/2017. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [52]; 3104/2023. (III. 14.) AB határozat, Indokolás [47]}. A XV. cikk (2) bekezdésének „egyéb helyzet” fordulata a kiszolgáltatottnak, kirekesztettnek, illetve folyamatos, indokolatlan hátránnyal sújtottnak tekinthető, a felsorolt védett tulajdonságok szerinti csoportokon túli csoportok védelmét szolgálja {3206/2014. (VII. 21.) AB határozat, Indokolás [27]}. E csoportok olyan védett tulajdonságok mentén különülnek el, amelyek személyben rejlő és tetszés szerint nem változtatható jellegűek, saját elhatározástól nem függők és többnyire eleve adottak {3076/2017. (IV. 28.) AB határozat, Indokolás [59]; 30/2017. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [52]}.
- [32] Az indítványozó alkotmányjogi panaszában a törvény előtti egyenlőség és a XV. cikk (2) bekezdése megsértését is felhívta, azonban panaszában megjelölt tulajdonsága, a jogi végzettsége, saját elhatározásából kialakult tulajdonsága, nem eleve adott, személyben rejlő és tetszés szerint nem változtatható tulajdonság, önmagában nem eredményez kiszolgáltatottságot, kirekesztést, így nem minősül az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése szerinti védett tulajdonságnak. Így, habár a hátrányos megkülönböztetés állított sérelme a jogorvoslattal kapcsolatos, tehát alapjogi vonatkozású, a XV. cikk (2) bekezdése szerinti védett tulajdonság hiányában az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt tartalma szerint bírálta el, és a XV. cikk (1) bekezdése keretei között értékelte {vö.: 30/2017. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [49], [52]}.

- [33] 1.3. Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése szerinti hátrányos megkülönböztetés tilalmának sérelme összehasonlítható (azonos csoportba tartozó) személyi körön belül történt hátrányos megkülönböztetés esetén állapítható meg, azaz a hátrányos megkülönböztetésnek homogén csoporton belül kell fennállnia {elsőként az Alaptörvény hatálybalépését követően: 42/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [28]; legutóbb például: 1050/2026. (II. 11.) AB határozat, Indokolás [38]–[39]}.
- [34] Jelen ügyben az indítványozó azt állítja, hogy a jogvégzett és nem jogvégzett jogorvoslattal élő jogalanyokra eltérő feltételeket állapított meg az Ítéletábla végzése a tekintetben, hogy milyen esetben élhetnek jogorvoslattal úgy, hogy az ne okozza a perújítási kérelem benyújtására nyitva álló határidő elmulasztását. Kérdés, hogy ezen jogvégzett és nem jogvégzett jogorvoslattal élő jogalanyok bírnak-e közös csoportképző tényezővel, amely alapján homogén csoportnak tekinthetők.
- [35] A jogorvoslat célja szerint valakinek a jogos vagy jogosnak vélt sérelmének orvoslására irányul, abból kiindulva, hogy a döntéshozó hibázhat, aminek orvoslását lehetőleg minél szélesebb körben biztosítani kell {3191/2022. (IV. 29.) AB határozat, Indokolás [39]}. Ebből kiindulva a jogorvoslatra vonatkozó szabályok szempontjából a központi tényező a jogos vagy jogosnak vélt sérelem orvoslására irányuló szándék. Ez az, ami alapján valaki úgy dönt, hogy jogorvoslattal kíván élni, ezért ennek nyomán kerül abba a helyzetbe, hogy alkalmazni kelljen rá mind a rendes jogorvoslatra vonatkozó szabályokat, mind a rendkívüli jogorvoslat iránti kérelem benyújtására nyitva álló határidőre vonatkozó szabályokat. Ebből következően pedig e szándék az, amely – mint csoportképző tényező – a jogorvoslattal élő jogalanyok csoportját meghatározza.
- [36] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti. Az Alaptörvény szerint tehát minden jogában vagy jogos érdekében sértett jogalany joga van jogorvoslattal élni, így az Alaptörvény szövegéből önmagában nem következik az, hogy a jogorvoslattal élés feltétele a jogalany iskolarendszerben vagy azon kívül megszerzett tudása, avagy az azt igazoló végzettség lenne. Azért sem, mert az Alaptörvény I. cikk (4) bekezdése szerint a törvény alapján létrehozott jogalanyok számára is biztosítottak azok az alapvető jogok, valamint őket is terhelik azok a kötelezettségek, amelyek természetüknél fogva nem csak az emberre vonatkoznak. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az Alaptörvény I. cikk (4) bekezdése alapján a jogorvoslathoz való jog megilleti a nem természetes (törvény alapján létrehozott) jogalanyokat is {lásd például: 3434/2023. (X. 25.) AB határozat, Indokolás [38]}. E jogalanyok esetében pedig végzettség léte értelmezhetetlen. Mind ezek alapján a jogorvoslathoz való jog érvényesülése és az eljárási törvényekben biztosított jogorvoslati eszközök igénybe vétele kapcsán a jogorvoslattal élő jogalanyok között az Alaptörvényből nem vonható

le az iskolai végzettségre vonatkozó különbségtétel. Nem képeznek tehát elkülönülő csoportot a jogi végzettséggel rendelkező és a jogi végzettséggel nem rendelkező jogorvoslattal élő jogalanyok.

- [37] Így mind a jogvégzett, mind a nem jogvégzett jogorvoslattal élő jogalanyok ugyanabba a homogén csoportba tartoznak, egymással összehasonlítható helyzetben vannak a jogos vagy jogosnak vélt sérelmük orvoslására irányuló szándékuk és az ennek nyomán igénybe vett jogorvoslat alapján.
- [38] Következő lépésként az Alkotmánybíróságnak a hátrányos megkülönböztetés fennálltát kellett vizsgálni.
- [39] Az Ítélet tábla végzésének indokolása azt mondja ki, hogy az indítványozó perújítási kérelme azért nem vizsgálható érdemben, mert a perújítási kérelem benyújtására nyitva álló hat hónapos szubjektív határidő [régi Pp. 261. § (1) bekezdése] annak benyújtásakor már letelt, mivel azt a fizetési meghagyásról való tudomásszerzéstől, 2016. szeptember 22-től kell számítani. A bíróság álláspontja szerint az indítványozó álláspontjával ellentétben azért nem 2017. március 27-től kell számítani e határidőt, mert a rendkívüli jogorvoslat előtt az indítványozó által igénybe vett jogorvoslat (kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelem és annak nyomán indult eljárás) – amelynek lezáró határozata kelt 2017. március 27-én – tekintetében az indítványozó elkésett kérelme benyújtásával, amiről a jogvégzett indítványozónak már akkor tudnia kellett volna. Ennél fogva pedig a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelme nyilvánvaló sikertelenségével is előre tisztában kellett lennie, amely miatt a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelem benyújtása és eredményének bevárása nem alapozta meg a perújítási kérelem benyújtására nyitva álló határidő megtartottságát.
- [40] Ezen ítélet táblai érvelés kiindulópontja az indítványozó jogász végzettsége, erre vezethető vissza az az indokolásbeli állítás, hogy a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelme nyilvánvaló sikertelenségével tisztában kellett volna lennie az indítványozónak. Ebből az következik, hogy amennyiben nem lenne jogász végzettségű, nem kellett volna tudnia kérelme elkésettségéről, így nyilvánvaló sikertelenségéről sem, így pedig nem késett volna el a perújítási kérelme. A jogi végzettséggel rendelkező jogorvoslattal élő személyek tehát a perbeli vagy ahhoz hasonló esetben nem élhetnek a perújítás lehetőségével, míg a nem jogvégzetteknek lehetősége van a perújítás igénybe vételére. A jogvégzett jogorvoslattal élő személyekre így a bíróság jogértelmezése a homogén csoport más tagjaitól eltérő, hátrányos követelményeket állapít meg, hiszen nem élhetnek egy olyan sérelmük orvoslására irányuló lehetőséggel, amely más összehasonlítható helyzetben lévő személyeket megillet.
- [41] A fentiek alapján tehát homogén csoporton belüli hátrányos megkülönböztetés mutatható ki.

- [42] 1.4. A homogén csoporton belüli hátrányos megkülönböztetés akkor alaptörvény-ellenes, ha az alkotmányos indok nélkül történik {42/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [28]; 13/2020. (VI. 22.) AB határozat, Indokolás [35]; legutóbb: 1050/2026. (II. 11.) AB határozat, Indokolás [38]}. E helyzet akkor áll fenn, ha a megkülönböztetésnek nincs tárgyilagos mérlegelés szerinti észszerű indoka, vagyis az önkényes {lásd például: 43/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [41]; 3161/2023. (IV. 6.) AB határozat, Indokolás [34]}.
- [43] Az Ítéltábla végzésében nem adta külön indokát a hátrányos megkülönböztetésnek, azt inkább adottként kezelte, így kiindulópontnak használva azt későbbi érveléséhez. Érvelése azonban arra épít, hogy az indítványozónak jogi végzettsége alapján tudnia kellett volna, hogy a bíróság úgy fog dönteni, hogy a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelme elkésett. A támadott döntés tehát jogászi szakmájából adódó feltételezett többlettudása alapján különbözteti meg egy eljárási szabály alkalmazása tekintetében az indítványozót.
- [44] A bíróság előtti jogviták alapja az egyet nem értés. A bíróságok Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdése szerinti funkciója az, hogy ezeket a jogvitákat eldöntsék. Ebből következően az egyes álláspontok helytállósága a bírósági döntést követően derül ki. Mindemellett, miután első fokon eldöntésre kerül egy jogvita, szokványos, hogy a jogorvoslat következtében eljáró felsőbb fórum az elsőfokú döntéstől eltérő irányú döntést hoz, mint ahogy az az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügyben is történt. Ebből következően indokolatlan az indítványozótól végzettsége alapján elvárni, hogy előre jósolja meg egy jövőbeli eljárás eredményét, hiszen azon eljárásnak pont az a célja, hogy megállapítsa, hogy az indítványozó álláspontja helyes-e vagy sem. Az indítványozó annak eldöntésére, hogy saját álláspontja helyes vagy helytelen, önmaga nem lehetett hivatott akkor sem, ha jogász, hiszen az ő célja – összhangban a jogorvoslat 3191/2022. (IV. 29.) AB határozatban is rögzített funkciójával – jogsérelmének saját álláspontja szerinti orvoslása volt.
- [45] A homogén csoporton belül jelen ügyben fennálló hátrányos megkülönböztetésnek tehát tárgyilagos mérlegelés szerinti észszerű indoka nem lelhető fel.
- [46] A bíróság azon jogértelmezése, amely az indítványozó elé végzettsége alapján támaszt külön követelményeket a tekintetben, hogy élhet-e a perújítást megelőzően kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelemmel, illetve, hogy a perújítás iránti kérelmét mikor terjessze elő, sérti az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdését. A bíróság mindazonáltal döntését nem csupán ezzel támasztotta alá, az indokolás egyéb, ettől elkülönülő, a bíróság szerint a perújítási kérelem elkésettégét, így annak elutasítását megalapozó érvet is tartalmazott, ezért önmagában a fentialaptörvény-ellenes jogértelmezés a bírói döntést érdemben nem befolyásolta. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság tovább folytatta az állított alapjogsérelmek megalapozottságának vizsgálatát.

- [47] 2. Az Alkotmánybíróság a fentiek után a XXVIII. cikk (7) bekezdésének állított sérelmét vizsgálta.
- [48] 2.1. A jogorvoslat célja szerint valakinek a jogos vagy jogosnak vélt sérelmének orvoslására irányul, abból kiindulva, hogy a döntéshozó hibázhat, aminek orvoslását lehetőleg minél szélesebb körben biztosítani kell {3191/2022. (IV. 29.) AB határozat, Indokolás [39]}. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében meghatározott jogorvoslathoz való jog alanyi jogot keletkeztet a jogorvoslat igénybevételére mindenki számára, aki a döntés folytán jogát vagy jogos érdekét sértve érzi {14/2018. (IX. 27.) AB határozat, Indokolás [16]}. Azt a követelményt támasztja, hogy az első fokon meghozott érdemi bírói döntésekkel szemben magasabb fórumhoz lehessen fordulni, illetve a hatósági döntésekkel szemben biztosított legyen a bírói út {3098/2019. (V. 17.) AB határozat, Indokolás [22]}. Az Alaptörvény minden esetben megköveteli, hogy a jogorvoslathoz való jog nyújtotta jogvédelem hatékony legyen, vagyis ténylegesen érvényesüljön és képes legyen a döntés által okozott sérelem orvoslására {18/2017. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [10]}. A jogorvoslathoz való jog „ténylegesen akkor érvényesül, ha biztosított a más szervhez, vagy azonos szerv magasabb fórumához fordulás lehetősége, az ezen feltételnek megfelelő jogorvoslati fórum pedig akkor lehet képes a jogsérelem orvoslására, ha a jogorvoslati fórumrendszer igénybevételét nem gátolják jogszabályi előírások, illetőleg a jogorvoslat jogszabályban meghatározott terjedelme sem zárja ki a döntés érdemi felülbírálatának lehetőségét {lásd: 2/2013. (I. 23.) AB határozat, Indokolás [35], [37]; 22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [82]}” {12/2019. (IV. 8.) AB határozat, Indokolás [18]}. A jogorvoslathoz való jog a rendes jogorvoslat igénybevételére vonatkozik {1049/2026. (II. 11.) AB határozat, Indokolás [35]; 20/2015. (VI. 16.) AB határozat, Indokolás [16]}. Amennyiben azonban a jogalkotó mégis megteremtette a rendes jogorvoslaton felüli jogorvoslat lehetőségét, annak hatékonyan és ténylegesen kell érvényesülnie, összhangban kell állnia az Alaptörvény rendelkezéseivel {1049/2026. (II. 11.) AB határozat, Indokolás [36]}.
- [49] 2.2. Az Ítéletábró azt, hogy az indítványozót a jogerős bírósági határozat nem akadályozta a perújítási kérelem benyújtásában, különösen arra alapozta, hogy a közjegyző e körben hozott döntése indokolásában is utalt a kérelem elkésettségére. A jogorvoslat jogintézményének azonban az a kiindulópontja, hogy a döntéshozó hibázhat {3191/2022. (IV. 29.) AB határozat, Indokolás [39]}. Jelen esetben az indítványozó álláspontja szerint a közjegyző hibázott, amikor elutasította a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmét, ezért fellebbezéssel, azaz rendes jogorvoslattal élt a döntés ellen. Élt jogorvoslathoz való jogával, amely biztosítja, hogy hatósági döntés ellen bírósághoz forduljon {lásd: 3098/2019. (V. 17.) AB határozat, Indokolás [22]}. A szóban forgó jogorvoslati eljárás igénybevételének magja tehát az volt, hogy az indítványozó a döntéssel nem értett egyet, annak

megváltoztatását kívánta, a döntés bírói vizsgálata pedig e cél elérésére ad lehetőséget. A jogorvoslat funkciójából eredő logikájával így nem összeegyeztethető az az érvelés, miszerint arra alapozva nem szabad az indítványozónak fellebbezéssel élnie, hogy az a döntéshozó, akinek döntésével nem ért egyet (a közjegyző), az indítványozóéval ellentétes álláspontot fogalmazott meg a határidő megtartottsága tekintetében. Ezen érvelésből ugyanis az következik, hogy a döntéshozó feltétlen helyes, megkérdőjelezhetetlen álláspontra helyezkedik, hiszen azt az elvárást támasztja a jogorvoslattal élővel szemben, hogy fogadja el igazságnak azt, ami a döntéshozó (jelen esetben a közjegyző) döntésében szerepel, és ha az ellentétes az ő álláspontjával, ne éljen jogorvoslattal. A jogorvoslatnak pont az a célja, hogy amennyiben a döntés folytán a jogorvoslattal élő jogát vagy jogos érdekét sértve érzi, ezen sérelmének orvoslását kérhesse {lásd: 14/2018. (IX. 27.) AB határozat, Indokolás [16]; 3191/2022. (IV. 29.) AB határozat, Indokolás [39]}. Így amennyiben ez a támadni kívánt döntés (jelen esetben a közjegyző döntése) álláspontjából adódóan nem lehetséges, kiüresedik a jogorvoslatához való jog. Mind ezek alapján az Ítéltábla végzésének azon érvelési eleme, amely a támadott közjegyzői döntés egy indokolási elemére alapozva tartja nyilvánvalóan sikertelennek az az elleni fellebbezést – így pedig annak igénybevételét nem helyénvalónak, a perújítási kérelem benyújtását megghiúsítónak –, sérti a jogorvoslatához való jogot, hiszen figyelmen kívül hagyja a jogorvoslat funkcióját és azt, hogy a döntéshozó hibázhat, így pedig közvetetten elzárja a jogorvoslattal élőt attól, hogy egy hatósági döntés ellen rendes jogorvoslat keretében bírósághoz forduljon. Mindezt annak ellenére várja el az Ítéltábla, hogy amennyiben a bíróság az indítványozónak a fellebbezés eredményeként igazat adott volna, a rendkívüli jogorvoslatot jelentő perújításra nem lett volna szükség.

[50] 2.3. Az Ítéltábla döntésének indokaként azt is felhozta, hogy az indítványozó jogséremlere orvoslására alkalmatlan eszközt választott, így indokolatlanul várt a jogerős bírósági döntés meghozataláig a perújítási kérelem benyújtása előtt. Az ítéltábla szerint bármely más elutasítási ok esetén is hasonlóan lenne értékelendő a kézbesítési vélelem megdöntésére irányuló kérelem nyomán induló eljárás igénybe vétele.

[51] Az Ítéltábla fenti érvelésével egy rendes jogorvoslat indítványozó általi igénybevételét gyakorlatilag a rendkívüli jogorvoslat akadályának tartja, hiszen a perújítási kérelem benyújtását a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelem, valamint a közjegyző arról döntő végzése elleni fellebbezés eredményének bevétele miatt tartja elkésettnek. Ezt a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelem alkalmatlanságára alapítja az Ítéltábla. Az Ítéltábla végzése ráadásul minden egyéb elutasítási okra is kiterjeszti azt az értelmezését, miszerint a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelem nyomán induló eljárás nem alapozta volna meg a perújítási kérelem benyújtására nyitva álló határidő megtartottságát. A bíróság így nem csak a konkrét ügyben szereplő, általa elkéssettség miatt nyilvánvalóan

sikertelennek tartott igénybevétel esetén, hanem a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelem bármilyen egyéb okból történő sikertelensége esetén sem tartja megengedhetőnek ezen út perújítást megelőző igénybevételét. Az indítványozó álláspontja szerint azonban a régi Pp. rendelkezései, különösen annak 99/A. § (2) bekezdése alapján az általa igénybe vett jogorvoslat alkalmas lett volna sérelme orvoslására, ezért nem tartotta nyilvánvalónak a sikertelenségét, így élt vele. Azt, hogy ezen álláspontja helyes vagy helytelen, az Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdése alapján bíróság hivatott kimondani. Az Ítéltábla fenti álláspontjából azonban – tekintettel arra, hogy bármely más okból történő elutasításra utal – az következik, hogy a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelem, illetve az azt elutasító határozat elleni fellebbezés sikeressége esetén az ügyben fennálló helyzetben helye volna perújításnak, sikertelensége esetén azonban nem.

- [52] Ezzel az Ítéltábla azt várja el az indítványozótól, hogy előre döntsön önmaga kérelmének helyességéről és sikerességéről, és csak akkor nyújtsa be, ha az biztosan sikeres lesz, hiszen e szemponton fog múlni az, hogy később élhet-e perújítással vagy sem. Ha azonban az indítványozónak önmaga kérelmét kell elbírálnia, nem nyílik lehetősége sérelmének jogosnak vélt álláspontja alapján történő orvoslása érdekében magasabb fórumhoz fordulni, hiszen ebben gátolja a bíróság nélküli *in propria causa* döntésre vonatkozó előírás. Ennek következtében pedig nem érvényesül ténylegesen a jogorvoslat {lásd: 2/2013. (I. 23.) AB határozat, Indokolás [35], [37]; 22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [82]}. Mindemellett ezen előírás a jogorvoslat és a bíróságok funkciójával is ellentétes, hiszen a jogában vagy jogos érdekében sértett jogalanyak nincs lehetősége sérelmének jogosnak vélt álláspontja alapján történő orvoslása iránt kérelmet benyújtani {vö.: 3191/2022. (IV. 29.) AB határozat, Indokolás [39]}, mivel az ítélezés súlya a bíróságok helyett rá kerül, holott az Alaptörvény rendszerében, csakúgy, mint a Hármaskönyvben, amelyet az Alkotmánybíróság korábban történeti alkotmányunk vívmányaként azonosított {29/2015. (X. 2.) AB határozat, Indokolás [36]-[37]; 32/2021. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [102]}, az ítélezés a bíróra tartozik.
- [53] Az Ítéltábla végzése által olyan helyzet áll elő, miszerint akkor járt volna sikerrel az indítványozó, ha azonnal rendkívüli jogorvoslattal élt volna, akkor is, ha még volt olyan rendkívüli jogorvoslatot nem igénylő kifogása is, amelynek sikeressége esetén jelen esetben a rendkívüli jogorvoslat szükségtelen lenne, hiszen az ügy perré alakulna, amelyben az ügy érdemében érvényesíthetné álláspontját az indítványozó.
- [54] E helyzetben – az Ítéltábla álláspontjából következően – az indítványozó csak úgy tudta volna biztosítani, hogy ne essen el *ab ovo* a perújítás lehetőségétől, ha a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelem jelentette jogorvoslatot, valamint az az elleni fellebbezést, mint rendes jogorvoslatot nem veszi igénybe. Az Ítéltábla végzése jelen ügyben tehát azt várja el az indítványozótól, hogy ne éljen Alaptörvényben biztosított jogával.

- [55] Mindez különösen aggályos arra tekintettel, hogy az Alkotmánybíróság korábban hasonló, fizetési meghagyással kapcsolatos ügyben a jogorvoslathoz való jog tartalmából következően azt mondta ki, hogy mások mellett az adott ügyben azért nem volt az indítványozó alkotmányjogi panaszja megalapozott, és azért is volt az Alaptörvénynek megfelelő a bíróságnak a perújítási kérelmet mint érdemi elbírálásra alkalmatlant határidő elmulasztása miatt elutasító végzése, mert az indítványozó nem vett igénybe az ellentmondás elmulasztásából fakadóan őt ért hátrányos jogkövetkezményt elhárító, a rendkívüli jogorvoslatot megelőzően igénybe vehető eljárási lehetőséget, amelynek sikeressége esetén az ügy perré tudott volna alakulni {3098/2019. (V. 17.) AB határozat, Indokolás [23]}. Ebből az következik, hogy amennyiben jelen esetben az indítványozó élt olyan, a rendkívüli jogorvoslatot megelőzően igénybe vehető eljárási lehetőséggel (a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelemmel), amely sikeressége esetén érdemi perré tudott volna alakulni az eljárás, így fölöslegessé téve a rendkívüli jogorvoslatot, az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdéséből fakadó követelményekkel ellentétes ezt hátrányára értékelni, hiszen pont ezen magatartás felel meg a jogorvoslathoz való jog funkciójának és a jogorvoslati lehetőségek rendszerének.
- [56] 2.4. A rendkívüli jogorvoslat önmagában nem biztosított a jogorvoslathoz való jog által {lásd például: 1049/2026. (II. 11.) AB határozat, Indokolás [35]; 20/2015. (VI. 16.) AB határozat, Indokolás [16]}, megengedhetőségének szűkebb feltételei vannak. Ezen feltételek értelmezésének azonban az Alaptörvény szabta keretek között kell maradnia. A fentiek alapján azonban e kereteket az Ítéltábla végzése átlépte, ugyanis indokolásának jelen határozat IV.2.2. és IV.2.3. pontjaiban tárgyalt elemei a rendes jogorvoslat lehetőségét kiüresítik, mivel figyelmen kívül hagyják a jogorvoslat funkcióját és azt, hogy a döntéshozó hibázhat, így pedig elzárják az indítványozót attól, hogy egy hatósági döntés ellen rendes jogorvoslat keretében bírósághoz forduljon, továbbá azt várják el az indítványozótól, hogy előre döntsön saját ügyében, és ne éljen a jogorvoslathoz való jog által biztosított jogorvoslattal. Mind ezek sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését.
- [57] 2.5. Az Ítéltábla végzése tehát a hátrányos megkülönböztetéssel nem érintett részében a jogorvoslathoz való jogot sérti, amely következtében a döntésben több okból fellelhető alaptörvény-ellenesség már a bírói döntést érdemben befolyásolja.
- [58] 3. Az Ítéltábla végzése az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésének és a XXVIII. cikk (7) bekezdésének együttes sérelme miatt alaptörvény-ellenes, ezért az Alkotmánybíróság azt megsemmisítette.
- [59] 4. Az Alkotmánybíróság kiemeli, hogy nem abban a kérdésben döntött, hogy a konkrét ügyben a perújítási kérelmet el kellett-e utasítani vagy sem, csupán azt

állapította meg, hogy az Ítéltábla végzésében foglalt jogértelmezés alaptörvény-ellenes.

Budapest, 2026. június 9.

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó
alkotmánybíró helyett

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Kozma Ákos
alkotmánybíró helyett

Dr. Patyi András s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó alkotmánybíró különvéleménye

- [60] A Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.20.491/2024/3. számú végzése megsemmisítését az alábbi indokok miatt nem támogattam.
- [61] 1. Álláspontom szerint az ügyben a Fővárosi Ítéltábla részben arról döntött, hogy a perújítás megindítására vonatkozó hathónapos (szubjektív) határidő a konkrét ügyben mikortól számítandó; másrészt állást foglalt abban a kérdésben, hogy a perújítási határidő meghosszabbodik-e a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelem benyújtását követően, e kérelem elbírálásának időtartamával.
- [62] A Fővárosi Ítéltábla végzése indokolásának [10] bekezdésében az első kérdéssel kapcsolatban azt állapította meg, hogy az indítványozó 2016. szeptember 22-én tudomást szerzett az ellene kibocsátott fizetési meghagyásról, így a perújítási kérelmet ehhez igazított határidőben kellett volna benyújtania; a második kérdéssel kapcsolatban pedig úgy foglalt állást, hogy a kézbesítési vélelem beálltát megállapító döntéssel szemben benyújtott jogorvoslat elbírálásának időtartama nem hosszabbítja meg a perújítás benyújtására irányadó törvényi határidőt.

- [63] Nem értek egyet azzal a határozatban foglalt megállapítással, hogy a Fővárosi Ítéltábla jogértelmezése sérti az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdését, mivel indokolásában hátrányosan megkülönbözteti a jogvégzett és a nem jogvégzett ügyfeleket a perújítási határidő számítása tekintetében. Kétségtelen, hogy az indokolásban az ítéltábla eljárás tanácsa utalt a panaszos jogi végzettségére, ugyanakkor a perújítási kérelem elutasításának jogi indokolása nem ezen a tényen, hanem a perújítási kérelem benyújtására irányadó törvényi határidő bírói értelmezésén alapszik. Véleményem szerint a végzés alapján nem igazolható, hogy a nem jogvégzett peres felek esetében a Fővárosi Ítéltábla másképpen ítélte volna meg a perújítási határidő számítását, annak kezdő időpontját.
- [64] 2. Nem értek egyet a határozat másik megállapításával sem, amely szerint a Fővárosi Ítéltábla végzésben foglalt, a perújítási kérelem benyújtására irányadó határidő számítására vonatkozó jogértelmezés akadályozta a panaszos jogorvoslathoz való jogának gyakorlását, vagyis azt, hogy magasabb fórum érdemben vizsgálja meg az elsőfokú döntés jog- és ténytényszerűségét.
- [65] Véleményem szerint az érdemi elbírálást nem az ítéltábla jogértelmezése, hanem az a panaszosi magatartás akadályozta, amely megvárta a kézbesítési vélelemmel kapcsolatos eljárás befejezését és csak azt követően kezdeményezett az alapügyben rendkívüli perorvoslatot. Nincs ugyanis olyan szabály az alapügy elbírálásakor hatályos polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvényben, amely a rendkívüli jogorvoslati határidő számítását összekapcsolná, mintegy megnövelné a kézbesítési vélelem megdöntésére irányuló eljárás időtartamával. Mindazonáltal a perújítási kérelem benyújtására irányadó törvényi határidő indítványozó általi túllépésének bírói megállapításán a megsemmisítő alkotmánybírói határozatot követő megismételt eljárásban sem lehet változtatni.
- [66] Fenti indokok alapján a Fővárosi Ítéltábla döntésének megsemmisítését sem az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésére, sem a XXVIII. cikk (7) bekezdésére alapozottan nem támogattam.

Budapest, 2026. június 9.

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó
alkotmánybíró helyett